

**היא אמ.
היא גדולה.
היא דוגמנית.
היא החליטה
להינתק מבנה,
מבעלה
וממישפחתה**

להריון, ואז הידרדרו יחסי עם בעלי בצורה תהומית. כשהייתי בחודש החמישי להריוני, ראיתי שחיי הנישואים שלנו אבודים, החלטתי לנסוע לקנדה, לאחותי שהייתי בחו"ל חודש וחצי ואספתי כוחות למילחמת הגירושין. לבעלי היה קשה לקלוט את המצב האכסורדי, שאני עוזבת אותו בשלבי הריון אחרונים, כי לכאורה, ילד אמור לחזק את הקשר בין בני-הזוג. כשחזרתי לארץ התגוררתי בדירה שכורה ועברתי כמוכרת פרחים במלון שרתון. הרגשתי דחף חזק לצייר

„רציתי להסור

את בני לאימוץ!

לא ני ציפור-דרור עכשיו. ילד זה כלא לכל החיים, אמרת הדוגמנית לי אדם, שוויתרה על בנה התינוק לטובת הקאריירה בעולם הוזהר של ג'ונגל האופנה. ישנן נשים המקריבות את חייהן עבור המישפחה ולא נותנות לעצמן להתפתח ולהיות נשות קאריירה, וכך הן מגיעות למצב שהן שונאות את התא המישפחתי, אבל אין להן כוח לשנות את הקיים. לדעתי, עדיף לעזוב ילד ולתת אותו לאביו מולידו, מאשר לגדל אותו ולהיות מתוסכלת מריחה ובלתי-מרוצה ואפילו לשנוא אותו בתוך תוכך. ילד וקוק לחום ולאהבה, למישהו שירצה אותו באמת, אפילו אם זאת אשה זרה או מטפלת."

ציורים שהמחישו את הפחד מלידה: עיניים, דם והרכה גווני שחור ואדום. הייתי לבר עם עצמי וכתבתי פרוזה, שירים ומחשבות על החיים. כתבתי גם לבני, לפני שהוא נולד. חשתי שזה יהיה בן, אני זוכרת שכשהיו לי צירים, ירדתי למטה, לקחתי מונית והלכתי ללדת. הרגשתי איוו מן הרגשה לא מציאותית. זה כאילו שאני משתתפת בסרט. בחדר-הידולדות בבית-החולים עבר עלי שבוע קשה. הייתי מיקרה מזור בעיני כולם, כמוחד בעיני כמה רחיות שהיו בחדר. כשבאתי עם התינוק לביתי חיתי במצב כלכלי קשה, לא ידעתי לטפל בתינוק, אבל למרתי עם הזמן. נתתי לתינוק את כל כוחי ומירצי ונשמתי. הרגשתי שהוא פורה ושאינו נובלת. כל אותה תקופה מנעתי מאביו את ביקוריו. שנה החוקתי מעמד בתנאים קשים ואו הרגשתי שאני מתמוטטת נפשית. לא יכולתי לתפקד ולא יכולתי לשמוע את הבכי שלו. הרגשתי חנוקה ולא רציתי את התינוק, ואו, כלית ברירה, עברתי להתגורר בכית-הורו שכנתניה.

לא הרגשתי כלום ★

ב אותה תקופה כבר היה בידי תוזה-הגירושין והמונות, ואז התחלתי להבין מה המשמעות של להיות גרושה עם ילד, ואיזה עתיד צפוי לי.

נתתי את הבן שלי, השתחררתי מעול כבד שרבו עלי. עדיף לעזוב ילד ולתת אותו לאביו, מאשר לגדל אותו ולהיות מתוסכלת, מלאת מרירות ובלתי-מרוצה."

דוגמנות במקום אמהות
לא רציתי חיים עלובים של אשה גרושה. אחרי שאני

הוא פרח ואני נבלתי ★

ל י אדם, בת 29, הנראית צעירה בהרבה מכפי גילה, היא בעלת הופעה מרשימה, גבהת-קומה וחטובה, עיניה כחולות ושערה קצוץ. היא החלה את דרכה בעולם-האופנה רק לפני חודש וחצי ומאו הטלפונים ברירתה השכורה להזמנת לתצוגות-אופנה אינם פוסקים. עד לפני שבועות אחרים היתה לי בחורה אנונימית, כשם לאה דוירי. חייה היו אפורים עד קשים. היא מספרת: נולדתי כבת אמצעית להורים יוצאי פולניה וצ'כיה. אבא היה קצין בצבא-הקבע ואמא עקרת-בית. סימתי את אורט טכניקום בגבעתיים במגמת הנדסת בניין וארכיטקטורה. בצבא שרתתי כשרטט, טת ושם הכרתי סטודנט לפסיקה, שהיה לבעלי אחרי ארבע שנות הכרות. נישאתי ועסקתי בעיצוב תכשיטים. משרבים ומתחים לא חסרו בחיי נישואיי כל אותה תקופה. בגיל 26 הרגשתי צורך חזק בילד. נכנסתי